

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/48/2015
Identifikačné číslo spisu: 4010200612
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4010200612.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: B. Z., bytom A. XXXX/XX, C. G. M., zastúpeného Mgr. PaedDr. Antonom Kušnírom, advokátom so sídlom Jána Reka 13, Žilina, proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce, priečinok 42/VD, Želiezovce, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ÚVTOS 9-161/21-2010 zo dňa 27. júla 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/134/2010-101 zo dňa 21. mája 2013, v spojení s opravným uznesením č. k. 11S/134/2010-166 zo dňa 03. februára 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/134/2010-101 zo dňa 21. mája 2013, v spojení s opravným uznesením č. k. 11S/134/2010-166 zo dňa 03. februára 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 11S/134/2010-101 zo dňa 21. mája 2013 v spojitosti s opravným uznesením č. k. 11S/134/2010-166 zo dňa 03. februára 2015, podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. ÚVTOS 9-161/21-2010 zo dňa 27. júla 2010 o nevyhovení žiadosti žalobcu o zahľadanie všetkých doposiaľ uložených disciplinárnych trestov.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa konštatoval, že správanie a vystupovanie žalobcu počas výkonu trestu odňatia slobody v jednotlivých ústavoch tak, ako to vyplýva zo spisového materiálu, naposledy v ústave označenom v žalobe, bolo spočiatku na požadovanej úrovni, ale postupne dochádzalo k zmenám v negatívnom smere. Uviedol, že v čase podania žiadosti mal žalobca

zaznamenané tri disciplinárne previnenia závažného charakteru a bol umiestnený i do samoväzby. Napriek tomu sa žalobca dopúšťal pred jeho premiestnením do ústavu označeného v žalobe aj ďalších disciplinárnych previnení. Ďalej uviedol, že žalovaný so žalobcom vykonal pohovor, v rámci ktorého mu vysvetlil podmienky a účel zahľadania disciplinárnych trestov počas výkonu väzby a výkonu trestu v zmysle § 61 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“) a zistil, že žalobca v čase podania žiadosti nespĺňal podmienky na zahľadanie, nakoľko sa dopúšťal ďalších disciplinárnych previnení. Zdôraznil, že žiadosť sa posudzuje komplexne, teda či žiadateľ spĺňa zákonom stanovené podmienky na zahľadanie odsúdenia. Následne dal do pozornosti, že z § 61 ods. 1 cit. zákona vyplýva, že disciplinárny trest sa zahladí, ak odsúdený po dobu jedného roka od vykonania rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu riadne plní svoje povinnosti, avšak u žalobcu bolo preukázané, že túto podmienku nespĺňa, keďže bolo potrebné zohľadniť aj iné kritériá, napríklad možnosť pracovného zaradenia odsúdeného, ako i zaradenia do výchovného kolektívu. Napokon doplnil, že žalobca bol dňa 12. decembra 2012 prepustený na slobodu, keďže došlo k schváleniu dohody o vine a treste, čím predmet konania odpadol, preto už žalovaný správny orgán nemá kompetenciu rozhodovať o takomto návrhu, keďže žalobca už nie je v postavení odsúdeného, jeho sloboda už nie je obmedzená a nenachádza sa v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Žalovaný teda ani fakticky nemá možnosť pokračovať v konaní o zahladení disciplinárnych trestov žalobcu a nemôže dochádzať ani k ďalším neoprávneným zásahom zo strany žalovaného, hoci žalobca žiadal, aby súd zakázal žalovanému pokračovať v porušovaní práva žalobcu na ochranu osobnosti a na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ku námietke žalobcu, týkajúcej sa porušovania práv žalobcu na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka uviedol, že ide o nárok, ktorý patrí do oblasti súkromného práva, a nie do práva verejného, resp. správneho súdnictva. Dodal, že o tomto nároku v správnom súdnictve súd ani rozhodovať nemohol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že súd žalobe vyhovie. Súčasne žiadal, aby žalobcovi priznal náhradu trov konania. Namietal vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Rovnako tak namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, ako aj, že jeho rozhodnutie je založené na nezákonne získaných dôkazoch a nepodložených tvrdeniach. Taktiež mu vyčítal, že napadnutý rozsudok neobsahuje pomer hlasovania, ak hlasoval senát.

Poukázal na skutočnosť, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/49/2012 zo dňa 03. októbra 2012 bol zrušený aj rozsudok o treste, ktorý žalobca vykonával v čase, keď žiadal o zahľadanie disciplinárnych trestov. Mal za to, že bol nezákonne pozbavený osobnej slobody, pričom nebol správny postup na žalobcu aplikovať zákon č. 475/2005 Z. z. Následne namietal nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa, že bol dňa 12. decembra 2012 prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, keďže v ten deň bol prepustený z väzby, do ktorej ho vzal Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 03. októbra 2012 uznesením, ktoré bolo zrušené nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 597/2012, v ktorom tento vyslovil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tdo/49/2012 porušil Najvyšší súd Slovenskej republiky právo žalobcu na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c/ a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ďalej namietal, že záver krajského súdu, že nespĺňa podmienky pre zahľadanie disciplinárnych trestov je predčasný a nepreskúmateľný, pričom zdôraznil, že tento je zároveň v rozpore s § 61 ods. 1 a 4 zákona č. 475/2005 Z. z. Uviedol, že porušenia zákona, na ktoré poukázal súd prvého stupňa, sa stali dávno pred relevantným obdobím významným pre rozhodnutie o zahladení. Súdu prvého stupňa vyčítal, že neskúmal relevantnú jednoročnú lehotu riadneho si plnenia povinností vo výkone trestu odňatia slobody od podania žiadosti, ale svoj výrok oprel o iné časové obdobie a právne irelevantné skutočnosti. Uvedené má podľa žalobcu za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, čím mu zároveň bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Zároveň dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/35/2012 vo

veci žalobcu, ktorým bolo rozhodnuté o zrušení niektorých disciplinárnych trestov uložených žalobcovi v ústave pre výkon trestu odňatia slobody, ktorou skutočnosťou sa súd prvého stupňa podľa žalobcu nezaoberal. Ďalej namietal, že záver žalovaného, že teraz už nemá právomoc rozhodnúť, nakoľko žalobca bol prepustený na slobodu, je v rozpore s § 250i ods. 1 OSP.

Rovnako tak namietal porušenie čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd tým, že mu nebol v disciplinárnom konaní ustanovený ex officio advokát, nebol oboznámený o termíne rozhodnutia a podkladoch pre rozhodnutie, ktorým postupom mu bola odňatá možnosť konať pred správny orgánom. V uvedenom videl aj rozpor s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Za nesprávny označil aj záver krajského súdu, že sú mimo správnej súdnej ochrany „negatívne zásahy“ o osobe žalobcu obsiahnuté priamo vo výroku rozhodnutia žalovaného, ako aj v jeho odôvodnení, poškodzujúce právo žalobcu na ochranu osobnosti, cti a dobrého mena.

Dňa 15. augusta 2013 bolo Krajskému súdu v Nitre doručené odvolanie podané prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu, v ktorom sa domáhal, aby odvolací súd v zmysle § 221 ods. 1 písm. d/, h/ OSP zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil, nakoľko žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré už bolo zrušené a nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Namietal, že vzhľadom na skutočnosť, že po podaní žaloby došlo k zrušeniu rozhodnutia Okresného súdu Žilina sp. zn. 34T/58/2008, ktoré bolo podkladom pre napadnuté rozhodnutie žalovaného, odpadol dôvod, aby sa pokračovalo v konaní o zahľadení disciplinárnych trestov v rámci výkonu trestu tak, aby mohol byť v konečnom dôsledku odsúdený prepustený z výkonu trestu, k čomu dňa 12. decembra 2012 aj došlo rozhodnutím Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/163/2012, ktorý schválil dohodu o vine a treste, pričom od uvedeného dňa je žalobca na slobode. Doplnil, že rozsudkom sp. zn. 1Tdo/49/2012 zo dňa 03. decembra 2012 Najvyšší súd Slovenskej republiky určil, že rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 34T/58/2008 zo dňa 13. februára 2009 bol porušený zákon z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku v ustanovení § 349 ods. 2 Trestného zákona v neprospech žalobcu. V tomto rozhodnutí ďalej vyslovil, že sa zrušujú aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu odvolania žalobcu navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11S/134/2010-101 zo dňa 21. mája 2013 zmenil tak, že konanie o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného zastaví. Stotožnil sa s napadnutým rozhodnutím Krajského súdu v Nitre, ktorý konštatoval, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby bol v súlade so zákonom. Na druhej strane však uviedol, že počas celého konania bol názoru, že Krajský súd v Nitre ako správny súd nebol vecne príslušný na preskúmanie rozhodnutia žalovaného, nakoľko uvedené príslúcha v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody jedine prokuratúre, ktorá podľa § 18 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ochranné liečenie, ochranná výchova alebo detencia. Následne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/53/2011 zo dňa 20. marca 2012, v ktorom tento vyslovil, že rozhodovanie ústavu na výkon trestu odňatia slobody o uložení disciplinárneho trestu žalobcovi podľa ustanovení zákona č. 475/2005 Z. z. patrí do právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a nie je možné takéto rozhodovanie považovať za rozhodovanie správneho orgánu v oblasti verejnej správy, keďže ide výlučne o právomoc, ktorá vyplýva z ustanovení uvedeného zákona, preto podľa žalovaného rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu pri výkone trestu odňatia slobody, nemôžu byť predmetom súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo. Následne dal Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí do pozornosti, že v záujme posilnenia dôvery v zákonnosť a správnosť postupu príslušníka zboru ukladajúceho disciplinárny trest odsúdenému a taktiež príslušníka nadriadeného, ktorý má rozhodovať v rámci odvolacieho konania ako druhostupňový orgán, bol zákon č. 475/2005 Z. z. novelizovaný zákonom č. 93/2008 Z. z. o zmene zákona o výkone trestu odňatia slobody. V dôvodovej správe prezentovaný návrh čiastočne upustiť od postupu podľa správneho poriadku a upraviť disciplinárne konanie za disciplinárne previnenie tak, aby sa postupovalo zjednodušeným, zrýchleným, avšak racionálnym a efektívnym postupom zodpovedajúcim európskym štandardom, bol konkrétne premietnutý do ustanovenia § 100 zákona č. 475/2005 Z. z. tak,

že novelou účinnou od 01. apríla 2008 bolo v odseku 1 vypustené písmeno a/, na základe ktorého bolo pôvodne ustanovené, že všeobecný predpis o správnom konaní sa použije pri rozhodovaní o disciplinárnom treste. Rovnako tak žalovaný poukázal na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý konštatoval, že orgánom prokuratúry je zverená okrem iného aj dozorná funkcia nad zachovávaním zákonnosti pri ukladaní disciplinárnych trestov podľa zákona č. 475/2005 Z. z., poukazom na znenie ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení (dozor prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo osoby, ktorých osobná sloboda je obmedzená). Preto mal v citovanom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky za správny postup súdu prvého stupňa, ktorý konanie o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného zastavil. V nadväznosti na uvedené žalovaný konštatoval, že analogicky nemožno súdne preskúmať ani oznámenie žalovaného žalobcovi zo dňa 27. júla 2010, ktorým mu bolo oznámené, že jeho žiadosť o zahľadanie disciplinárnych trestov v zmysle § 61 ods. 1, 4 zákona č. 475/2005 Z. z. bola zamietnutá ako neopodstatnená. Záverom uviedol, že sa síce nestotožňuje s vecnou legitimáciou Krajského súdu v Nitre na rozhodovanie o preskúmaní rozhodnutia žalovaného, ale má za to, že aj Krajský súd v Nitre síce ako vecne nepríslušný orgán správne a jednoznačne skonštatoval, že žalobca si nevytvoril podmienky, aby mu mohli byť zahladené disciplinárne tresty v zmysle § 61 ods. 1, 4 zákona č. 475/2005 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. februára 2017 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z administratívneho spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca sa domáha preskúmania zákonnosti a zrušenia neformálneho oznámenia žalovaného, t.j. odpovede na jeho žiadosť, ktorou mu žalovaný oznámil, že jeho žiadosť o zahľadanie všetkých doposiaľ uložených disciplinárnych trestov zamesti ako neopodstatnenú i napriek skutočnosti, že od posledného uloženého disciplinárneho trestu v predchádzajúcom ústave dňa 24. júna 2009 mu nebol uložený disciplinárny trest a v ústave žalovaného došlo vplyvom individuálneho pedagogického a psychologického pôsobenia odborného personálu k stabilizácii konania a správania žalobcu, avšak doposiaľ si odsúdený (žalobca) nevytvoril podmienky k zahľadaniu uložených disciplinárnych trestov, keďže plnenie úloh vyplývajúcich z programu zaobchádzania v zmysle § 39 písm. c/ zákona č. 475/2005 Z. z. nie je vždy na požadovanej úrovni. Zo strany žalobcu pasívnu účasťou v procese jeho resocializácie si nevytvoril podmienky k udeľovaniu disciplinárnych odmiern.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 1 zákona č. 475/2005 Z. z. tento zákon ustanovuje spôsob výkonu trestu odňatia slobody, práva a povinnosti odsúdených a dozor a kontrolu nad výkonom trestu.

Podľa § 61 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. disciplinárny trest sa zahladí, ak odsúdený po dobu jedného roka od vykonania rozhodnutia o disciplinárnom treste riadne plní svoje povinnosti a o zahľadanie požiada. Ak bolo odsúdenému uložených viac disciplinárnych trestov popri sebe, nemožno ich zahladíť, kým neuplynie doba na zahľadanie disciplinárneho trestu podľa tohto odseku, ak bol uložený.

Podľa § 61 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z. zahľadanie disciplinárneho trestu podľa odseku 1 až 3 sa vzťahuje aj na disciplinárne tresty uložené odsúdenému v čase, keď bol vo výkone väzby.

Odvolačný súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť, keď nezistil dôvody pre jeho zrušenie. Krajský súd vec správne právne posúdil a na zistený skutočný stav aplikoval správny právny predpis. Žalobcom vznesená námietka ohľadne neúplne zisteného skutkového stavu, sa javí ako právne nedôvodná, nakoľko správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP). Napokon nedostatočné zistenie skutkového stavu žalobca nenamietal ani v samotnej žalobe. Odvolačný súd nezistil ani to, že by konanie trpelo inou vadou, ktorá by mohla mať vplyv na jeho zákonnosť.

Neopodstatnenou je aj odvolacia námietka žalobcu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa neobsahuje pomer hlasovania, ak hlasoval senát, nakoľko zo spisového materiálu je zrejmé, že krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že v zmysle § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov súd prvého stupňa takto rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Rovnako tak nemohol prihliadnuť ani na námietku žalobcu, spočívajúcu v tvrdení o nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu, v čom žalobca taktiež videl odňatie možnosti konať pred súdom. Pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (m.m. II. ÚS 127/07). Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona č. 475/2005 Z. z. nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Vo vzťahu k vyššie uvedenej námietke žalobcu ďalej uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie závadný postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednes, navrhovať dôkazy a pod.). Na takúto vadu konania musí odvolačný súd prihliadnuť z úradnej povinnosti, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takouto procesnou vadou nemožno považovať za správne. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. V danom prípade má však odvolačný súd za to, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre je dostatočne odôvodnený, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, a preto nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom. Z uvedených dôvodov nemožno považovať za dôvodnú námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom krajského súdu. Realizácia procesných práv žalobcu nebola znemožnená, naopak žalobca mohol účinne obhajovať svoje práva a právom chránené záujmy prostredníctvom ustanoveného zástupcu.

Zároveň odvolačný súd dáva do pozornosti, že skutočnosť, že sa žalobca s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach

konštantne pripomína, a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku z 19. apríla 1994). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994).

Dôvodnou nie je ani odvolacia námietka žalobcu, týkajúca sa namietaného porušenia čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd tým, že mu nebol v disciplinárnom konaní ustanovený ex officio advokát. Ohľadom uvedeného dáva odvolací súd do pozornosti, že právo na obhajobu v podobe, ako je zakotvené v cit. čl. 40 Listiny základných práv a slobôd sa v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky premietlo do základných zásad trestného konania prostredníctvom § 2 ods. 9 Trestného poriadku, avšak v oblasti administratívneho procesu právo na obhajobu prostredníctvom ustanoveného právneho zástupcu pred správnym orgánom nie je zakotvené.

Na margo veci odvolací súd uvádza, že nebolo možné postupovať v zmysle odvolacieho návrhu vzneseného prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý žiadal postupovať podľa § 250d ods. 3 OSP a konanie zastaviť, nakoľko žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré už bolo zrušené a nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Zdôrazňuje, že v prejednávanej veci je predmetom konania preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného - oznámenia č. ÚVTOS 9-161/21-2010 zo dňa 27. júla 2010, ktorým nevyhovelo žiadosti žalobcu o zahľadanie všetkých doposiaľ uložených disciplinárnych trestov. Teda skutočnosť, že predmet súdneho prieskumu odpadol, by bolo možné konštatovať len v prípade zrušenia tohto rozhodnutia, nie z dôvodu zrušenia rozhodnutia vydaného v trestnom konaní, hoci vo veci žalobcu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/134/2010-101 zo dňa 21. mája 2013, v spojení s opravným uznesením č. k. 11S/134/2010-166 zo dňa 03. februára 2015 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa

doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.